

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 116/2023-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **EOS KSI Slovensko, s. r. o.**, Pajštúnska 5, Bratislava, IČO 35 724 803, zastúpeného Remedium Legal, s. r. o. Pajštúnska 5, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 1Up/301/2022 z 3. januára 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. februára 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením o odmietnutí jeho návrhu na vydanie platobného rozkazu, ktoré žiada zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Podľa sťažovateľa do jeho ústavných práv bolo zasiahnuté tým, že okresný súd dospel k nesprávnemu právnomu záveru, ktorý mal za následok odmietnutie je návrhu. Tvrdí, že proti namietanému uzneseniu nemá žiaden opravný prostriedok, a preto jediným účinnom prostriedkom nápravy je ústavná sťažnosť, keďže po odmietnutí návrhu okresným súdom si svoj nárok neuplatnil žalobou podľa Civilného sporového poriadku.

II.

2. Sťažovateľ sa návrhom na vydanie platobného rozkazu podľa zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o upomínacom konaní“) domáhal proti žalovanému zaplata 12 308,27 eur. Okresný súd uznesením vyššieho súdneho úradníka podľa § 6 ods. 1 písm. a) a § 3 ods. 6 písm. f) tohto zákona tento návrh odmietol ako neprípustný, keďže uplatnený nárok je premlčaný, a preto v zjavnom

rozpore s právnymi predpismi. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, v ktorej nesúhlasil s posúdením nároku ako premlčaného. Ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením sudcu okresného súdu bola sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodná zamietnutá z dôvodu, že nárok sťažovateľa je premlčaný.

III.

3. Ústavná sťažnosť je podľa § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) neprípustná a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietnutá. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd ochranu základným právam, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd. Preto podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

4. Sťažovateľ si svoju pohľadávku uplatnil ústavou výslovne nevyžadovaným alternatívnym spôsobom návrhom podľa zákona o upomínacom konaní, keď očakával, že jeho spor bude vyriešený platobným rozkazom upomínacieho súdu. Tomuto osobitnému procesnému návrhu ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením vyhovené nebolo z dôvodu hmotnoprávneho názoru o premlčaní sťažovateľom uplatnenej pohľadávky. Tento záver mal však za následok len to, že sťažovateľovi nebola poskytnutá osobitná procesná ochrana v prostredí platobného rozkazu upomínacieho súdu ako odklonu od rozhodnutia vo veci po verejnom a ústnom prerokovaní tak, ako to predpokladá či už čl. 46 ods. 1 ústavy alebo čl. 6 ods. 1 dohovoru. Záver namietaného uznesenia okresného súdu však nie je konečný a sťažovateľ sa svojho majetkového práva môže domáhať riadnou súdnou cestou podaním žaloby. V takomto ústavou predpokladanom súdnom konaní môže byť znova vo viacerých inštanciách všeobecného súdnictva a predovšetkým inak, ako to vyplýva z namietaného uznesenia okresného súdu, posúdená otázka toho, či sťažovateľovi možno súdnym rozhodnutím priznať ním, doteraz len alternatívnym prostriedkom uplatňované právo.

5. Možnosť, nie samá skutočnosť uplatnenia pohľadávky sťažovateľom žalobou podľa Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) s následným možným záverom o dôvodnosti jeho nároku, pri ktorom všeobecné súdy nie sú viazané právnym názorom okresného súdu, ktorého správnosť a ústavnú udržateľnosť namieta sťažovateľ touto ústavnou sťažnosťou, je právnym prostriedkom, ktorý sťažovateľovi priznáva zákon na ochranu jeho ústavných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Toto právo spočíva v tom, aby o jeho nároku bolo poslednou inštanciou všeobecného súdnictva rozhodnuté ústavne súladným spôsobom, teda aby takéto rozhodnutie bolo prosté právneho omylu, ktorý sťažovateľ namieta v ústavnej sťažnosti. V ústavnou sťažnosťou namietanom uznesení formulovaný záver o tom, že pohľadávke sťažovateľa nemožno priznať ochranu platobným rozkazom v upomínacom konaní, neznamena, že mu nemožno vyhovieť v konaní o žalobe podľa CSP. Skutočnosť, že sťažovateľ pri uplatňovaní svojho majetkového práva neúspešne využil alternatívny prostriedok, neznamena, že jeho majetkovému právu nemôže byť poskytnutá ochrana v spore na základe žaloby podľa CSP. Sťažovateľovi stále prístupná právna cesta – právny prostriedok ochrany jeho základných práv predpokladaný § 6 ods. 3 zákona

o upomínacom konaní, je preto dôvodom neprípustnosti jeho ústavnej sťažnosti. Nielen právne, ale ani fakticky nebolo sťažovateľovi znemožnené, aby si svoje právo uplatnil súdnou cestou.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. marca 2023

Robert Šorl
predseda senátu